



XXVIII
МЕЖДУНАРОДЕН
ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ
ДНИ“

ДВЕ ВЕЧЕРИ СЪС СИМФОНИЦИТЕ ОТ БТР

На 29-ти и 30-ти март, в две поредни вечери, на фестивалния подиум се представи Симфоничният оркестър на Българската телевизия и радио, под диригентството на Васил Казанджиев. В първата вечер концертната програма включваше: Юбилейна увертюра от Ал. Райчев, „Дафнис и Хлоя“ — втора сюита из едноименния балет на Равел и Реквием от Моцарт; а втората вечер — увертюра към оперетата „Прилепът“ от Йохан Щраус, унгарска фантазия за пиано и оркестър от Лист и Симфония № 9 от Шуберт.

Едва ли ще разкрие някаква тайна, ако споделя, че в този пълстър букет от различни по стил творби, Реквиемът на Моцарт беше едно от най-очакваните заглавия, и за специалисти, и за любители. Този интерес е съвсем основателен, защото трябва да признаем, това произведение рядко присъства в концертния репертоар. Причината е в изпълнителските, драматургическите и стиловите проблеми, които поставя неговата интерпретация. Тази сложна вокално-инструментална композиция, изисква гъвкавото и хармонично съчетаване на хор, оркестър и солисти, изисква стилна „диаграма“ на емоционално-мисловните превъплъщения и същевременно мащабност — не само като звукова емисия, но преди всичко като художествено осмисляне.

Затова и радостта от присъствието на Реквиема във фестивалната програма беше още по-голяма след негово

то успешно изпълнение. За слугата е всеобща: и на хор „Родина“ с главен художествен ръководител Васил Арnaudов, и на солистите — Антоанета Беспалова, Румяна Чацева, Димитър Беров, Ангел Керемедчиев, и на Симфоничния оркестър на БТР; и на диригента Васил Казанджиев. Не мога да не изразя задоволството си от представянето на хор „Родина“. Богатото озвучаване на драматургията на творбата, завидната вокална техника, с която хористите възпроизведоха сложната и полифонична фактура, яркият класически релеф на звуковата картина — са онези постижения на хора, които отново потвърждават високата му класа.

Четиримата солисти, макар и различни като гласови възможности, бяха тембово съчетани и балансираци.

Може би по-голямата интонационна прецизност на оркестровата партия ще допринесе за още по-убедителното възприятие на тази безсмъртна Моцартова творба.

Богатите си изразни възможности Симфоничният оркестър на БТР разгърна във Втората сюита из балета „Дафнис и Хлоя“ от Равел — една не по-малко привлекателна творба в програмата. Импресионистичната оркестрация на Равел, с цялата си пишна многобарогеност е предпоставка да се разкрие колористичното майсторство на оркестъра до най-дребните детайли, до най-тънките нюанси. Музиката на Втората сюита

та из балета „Дафнис и Хлоя“ пленява с изискания си поетичен израз, с капризната смяна на настроенията, с едлагантната пластичност на лириите. Интерпретаторската версия на симфониците от оркестъра на БТР, под диригентството на Васил Казанджиев, бе в по-строги, в по-класически тонове, логично и убедително изведена и защитена. И все пак... в някои моменти ми се искаше да „просветнат“ още повече тембово светлосенки и багри, да има още повече динамични движения в оркестровата звучност; искаше ми се оркестърът да „снизжи“ максимално долната граница на динамичната амплитуда и да постигне едно реално пианисимо — проблем, който стои не само пред този състав.

Нетрадиционното начало на втория концерт на Симфоничния оркестър на БТР, с изпълнението на увертюрата към оперетата „Прилепът“ от Йохан Щраус, беше една приятна изненада за слушателите. Мнозина може би биха оспорили неиното място в програмата на този концерт, но тя прозвуча като естествено въстъпление сякаш, за да я подготви в жанров аспект.

Интерпретацията на Втората симфония от Шуберт бе поднесена драматургически цялостно и развълнувано. „Божествените дължини“ на тази симфония сякаш бяха компенсирани със свежото и терпретаторско тълкуване, особено в третата и четвъртата част.

И не на последно място искам да отбележа и втората фестивална изява на пианиста Йовчо Крушев с Унгарска фантазия за пиано и оркестър от Лист, предизвикала още един фойерверк от аплодисменти и овации. Като че ли русенските слушатели не могат да се насатят на магнетичното му сценично присъствие и очарование, на изключителната му виталност, на способността му да „заразява“ и увеличава спонтанно близката радост от музицирането. Бравурните пасажии и виргуозните трудности, с които е изпълнена Унгарската фантазия от Лист могат да подведат изпълнителя със своя блясък. Но с изпълнението на Йовчо Крушев тази творба се превърна в истински гирлянд от завладяващи състояния и настроения.

Росица НИКОЛОВА